

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET.

Stockholm, Gernands Boktr.-Årtab.

N:r 13 (171)

Fredagen den 27 mars 1891.

4:de årg.

Prenumerationspris pr år:
Idun med Modetidning och ko-
lorerade planscher kr. 8:—
Idun m. Modet. utan kol. pl. • 6: 50
Idun ensam • 4:—

Byrå:
Hamngatan 16, 2½ tr.
(midt för Kungsträdgården.)
Prenumer. sker i landsorten & post-
anstalt, i Stockholm hos redaktion.

Redaktör och utgivare:
FRITHIOF HELLBERG.
Träffas å byrån kl. 10—11.
Allm. Telef. 61 47.

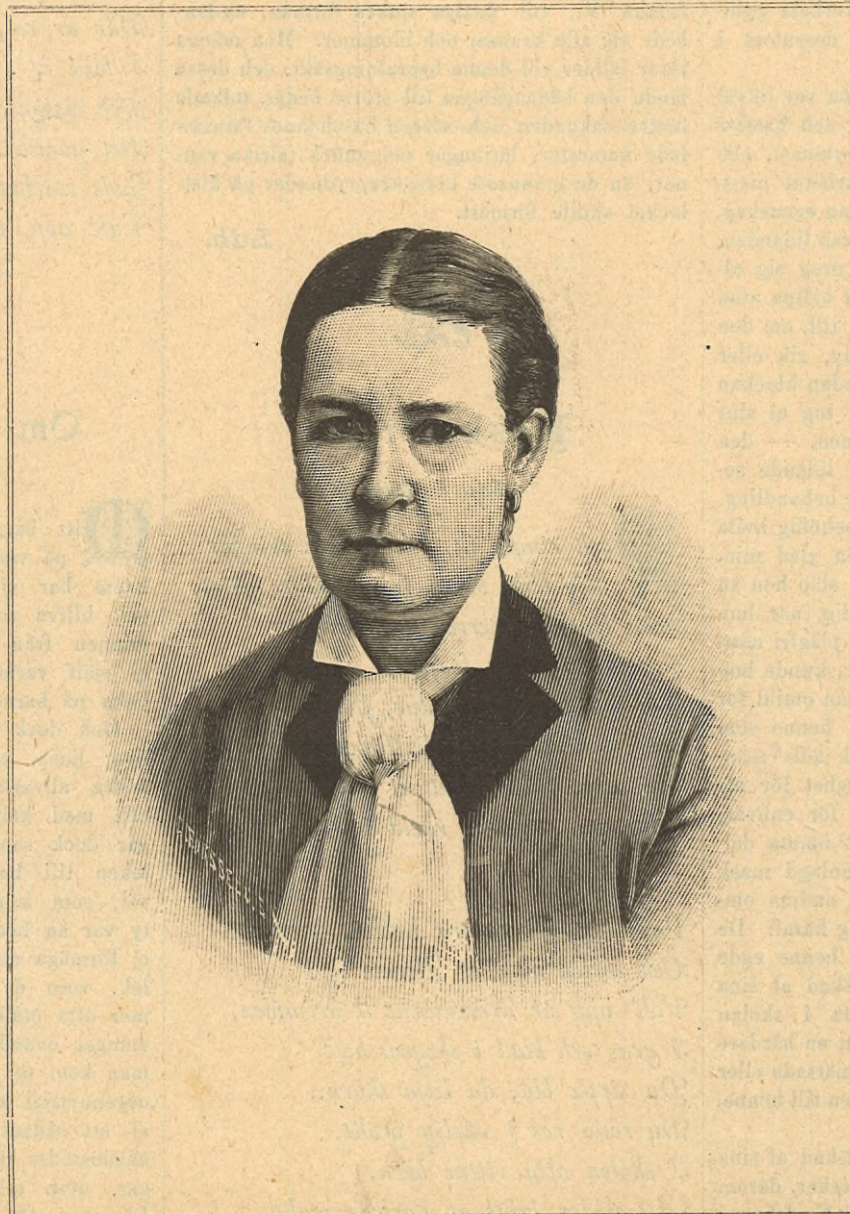
Utgifningstid:
hvarje helgfri fredag.
Lösnummerpris: 15 öre.
(vid kompletteringar).

Annonspris:
35 öre pr nonpareillerad.
För »Platssökande» och »Lediga platser»
25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv.
Utländska annonser 70 öre pr nonp.-rad.

Marie Louise Vestman.

För de flesta af Iduns läsarinnor torde detta namn vara obekant. Hon, som i lifstiden bar det, var ej en af dessa moderna kvinnor, hvilka älska att göra sig bemärkta, som taga del i dagens strider om »frågor» och hjälpa till att lösa »problem». Hon var blott skolfröken och sjukgymnast i en landsortsstad och har i hela sitt lif ej tagit ett steg för att blifva ryktbar. Men på den plats, där hon hade sin verksamhet förlagd, var hon känd och värderad af många, och när hon för några veckor sedan afled, saknades och sörjdes hon där inom vidsträckta kretsar. Hennes enkla lefnadssaga är berättelsen om en ädel kvinnas rastlösa och gagnande arbete för andra, ej mindre betydelsefullt därför, att den outtröttliga arbeterskan själf var så fjärran från att anse sig hafva utträttat något, som förtjänade beröm.

Marie Louise Vestman föddes den 25 juni 1838 å Stenfors bruk i Kronobergs län, som då egdes af hennes föräldrar, brukspatronen Vestman och hennes maka. Hennes födelse kostade modern lifvet, och fadern flyttade

kort därpå till Karlskrona, där han ett och ett halft år efter hustruns död ingick nytt giftermål med fröken Louise Sheldon. När äfven han om några år affidit, gifte hans enka sig med landbrukaren Lindvall å egendomen Skillinge i Nettraby nära Karlskrona, men förblef dock städse för den föräldralösa en öm moder. Bäggestyfföräldrarne lefva ännu.

Vid sex års ålder inackorderades hon i Karlskrona för att gå i skola. Hon fick sin första undervisning i fröken Lundqvists* skola för yngre barn, där hon kvarstannade i ett par år, hvar efter hon intogs i fröken Lorichs pension. Här åtnjöt hon undervisning i flere år och lade en god grund till den betydliga fond af gedigna kunskaper, som hon sedermera genom flitigt själfstudium förvärfvade och ända till det sista alltjämt ökade. Den själfständighetskänsla, som alltid utmärkte henne,

* Fröken Lundqvist, som ännu lefver, är oaktadt sin höga ålder rask och liflig. Den fryntliga, älskvärda gumman kommer väl ihåg, när lilla Marie Louise för nära 47 år sedan kom till hennes skola.

Allt, allt hvad jorden eger skönt och rart
Och himlen högt och hafvet underbart

Och mer än kronors och juvelers prakt
Det eger den, som eger hoppets makt.

Z. JOPELIUS.

förmådde henne att tänka på att skaffa sig en sådan verksamhet, som kunde tillåta henne att vara alldeles »sin egen», och år 1868 begaf hon sig till Gymnastiska Centralinstitutet för att utbildas till sjukgymnast. Hon genomgick här den stadgade kursen på halfva den vanliga tiden och utexaminerades redan år 1869.

Samma år erhöll hon anställning i den högre flickskola, där hon allt sedan tjänstgjort. Denna skola egdes då af fröken Hidén, öfvertogt senare af lektorn, numera kyrkoherden Arnold Hammar och innehafves nu sedan flera år af fröknarna Mathilda Eckerberg och Ebba Sundholm. Dessa förändringar i skolans högsta ledning hafva gifvetvis föranlett omgestaltningar i åtskilliga andra afseenden, både hvad organisation och lärometod angår, och det åttaklassiga, af staten understödda elementarläroverket för flickor, hvars äldsta lärarinna fröken Vestman var vid sin död, torde i bra mycket vara olik den Hidénska skolan, där hon 22 år förut börjat undervisa. Men fröken V. saknade hvarje anlag att stelna i gamla former, hon följde utan svårighet med under utvecklingskedet samt fyllde äfven under den senaste tiden sin plats i skolan på ett sätt, som lände henne till heder och skolan till gagn. Hennes nit slappades ej af under de många arbetsåren, och hennes undervisningsskicklighet var alljämt framstående. Hon var läroverkets gymnastiklärarinna samt undervisade dessutom i geografi och naturvetenskap.

Hennes verksamhet som lärarinna var likväl ej det, som främst tog hennes tid och krafter i anspråk. Hon var jämväl sjukgymnast, och det är såsom sådan hon kanske arbetat mest. Skicklig och outtröttlig äfven i sådan egenskap, varmhjärtad och ömmande för andras lidanden, anlätades hon af många, och hon drog sig aldrig undan, var ständigt beredd att hjälpa utan uppskof och utan att taga hänsyn till, om den hjälpbehöfvande var hög eller låg, rik eller fattig. Hon började sitt arbete redan klockan 8 på morgonen, och arbetsdagen tog ej slut för henne förr än kl. 7 på aftonen, — den varade ej sällan längre, då någon lidande senare på kallade hennes smärtstillande behandling. Hon tvekade ej att försaka en välbehöflig hvila för att skynda till hjälp, visade en glad min, när hon kom, hur trött af dagens släp hon än var, och kände sig glad och lycklig, när hon kunde förhjälpas den lidande till en plägfri natt.

God och ömsinnad, som hon var, kunde hon dock stundom synas kärf och nästan omild för dem, som ej kände henne. Hos henne som hos många andra varmhjärtade och ädla människor fanns nämligen denna skygghet för att låta det inre väsendet framträda för envar, som gör, att hjärtligheten och det ömma deltagandet gärna döljas bakom en anlagd mask af kyligt lugn och likgiltighet för andras ödomen. Men ingen lät bedraga sig här af. De sjuke och fattige visste, att de i henne egde en verklig vän, och hon var älskad af sina lärjungar. När någon af flickorna i skolan under fristundernas lek och ras fått en hårdare knuff än vanligt, en skråma, som smärtade eller tycktes betänkelig, togs alltid tillflykten till henne, och detta skedde ej förgäfvat.

Hur högt hon var aktad och älskad af sina kamrater och lärjungar inom läroverket, därom vittnade — säger minnestecknaren i Karlskrona

Veckoblad — oförtydligt den djupa rörelse och sorg, som gifvo sig tillkänna, då läroverkets föreståndarinna omnämde hennes död. Alla, både lärarinnor och lärjungar, fälde tårar, och undervisningen måste för dagen inställas, emedan det var att förutse, att knappast någon skulle kunna med erforderligt lugn undervisa eller mottaga undervisning.

Fröken Vestman hade en stark kroppskonstitution, men det allt för trägna, ansträngande arbetet bröt småningom hennes krafter, och hon var under den senaste tiden sällan riktigt frisk. Den sorg, som träffade henne, då hennes ende bror, den äfvenledes rikt begåfvade kommandörkapten Vestman, i fjor afled, torde och hafva mycket bidragit till att minska hennes spänstighet och lifskraft. Några dagar före sin död lemnade hon den sjukbädd, där en svårare lunginflammation länge hållit henne, och började åter arbeta som lärarinna, men mattigheten och ett gammalt hjärtlidande, som blifvit förvärradt genom den sjukdom, hvilken nyss hemsökt henne, tvingade henne snart att afstå därifrån. Hon afled den 18 sistl. februari.

Då jordfästningen den 26 i samma månad förrättades i Fredrikskyrkan, var det rymliga templet fylldt af sörjande af alla samhällsklasser och åldrar. Kistan var prydd endast med ett kors af grönt och en myrtenkrona, emedan fröken V., till fattiga sjukas förmån, undanbedt sig alla kransar och blommor. Men många tårar fälles vid denna begravningsakt, och dessa lände den hädangångna till större heder, tolkade bättre saknaden och sorgen hos hennes församlade kamrater, lärjungar och andra talrika vänner, än de grannaste blomsterprydnader på kistlocket skulle förmått.

Ldh.

Påskmorgon.

Efter E. Geibel.

Påsk ringes in, och lärkan svingar
Sig högt bland fria vindars gång.
Från ljusklar etervåg hon bringar
Uppståndelsen en fröjdfull sång,
Och som hon jublar där, församla
Sig tusen stämmors drilleslag:
Vak upp, fullbordadt är det gamla,
Vak upp, nyfödda värld i dag!

Vak' upp, I muntra källor, strömmen
Och sorlen högt er Herres lof!
Vak' upp ur drömmarne I drömmen,
I gräs och blad i skogens hof!
Du sippa blå, du lilja skära,
Du röda ros i vårlig prakt,
I skolen alla vittne bära,
Att döden bröts af kärleks makt.

Vak' upp, I tröga hjärtan alla,
Som slumren än i vinternatt!
Nu månne drömmens bindel falla,
Ty nu är dagens välde satt.
Guds ande blåser öfver landen
En stormens il kring världens hörn.
Slit, liksom Simson, fängselbanden,
Blif fri och stark som himlens örn.

Vak' upp, I sorgeslagne dårar,
Som vanken mellan grafvar om,
I skumma ögon, hvilkas tårar
Bortskymde, huru våren kom;
I grubblare, som styrden färdan
Mot vilse mål på vilsen fot —
Vak' upp! Se född på nytt är världen;
Här är ett under, tag emot!

I skolen alle glade lofva
Den kraft i dag med er är gjord,
Där är en inre själens gåfva
I bild af vårens tid förspord:
Det vissna sig i grönska byter,
Det gamla nu förnygradt är.
Guds starkhet griftens stängsel bryter —
Vak' upp, ty påskedag är när.

J. N—g.

Om nöjena i hemmet.

Af Maria Nyström.

Mitt barndomshem! Hvem har ej både på vers och prosa hört det lofsjungas; hvem har ej sett gubben och gumman lifvas och blifva som unga på nytt, då de tala om minnen från sitt barndomshem, och hvem blir ej själf varm om hjärtat, då han tänker tillbaka på barndomshemmet.

Och dock äro hemmen så olika: några soliga, ljusa, varma, andra idel skämt och lek, andra allvarliga och tysta, andra kanske till och med kalla och dystra; men genom alla går dock samma gemensamma grundton: kärleken till barnen. Denna grundton är det väl, som klingar ända in i sena ålderdomen, ty var än hemmet icke gladt, hade föräldrarne ej förmåga att genom yttre tecken visa sin kärlek, voro de i följd af omsorger och bekymmer ofta otåligen mot barnen, fick man än höra mångt ovänligt ord, så kände man dock, då man kom ut världen, att man aldrig blifvit så oegennyttigt älskad som i hemmet, aldrig mötts af ett sådant öfverseende som där och aldrig någonstades fått emottaga så många uppoffringar, utan tanke på gengäld, som i hemmet. Då man så tänker tillbaka på hemmet, för-

svinna alla de små motigheterna och blott det enda sköna minnet af föräldrarnes aldrig svikande kärlek står kvar, och det är det minnet som aldrig förbleknar.

Hur många yngling har ej tanken på hemmet räddat från fördärfvet, och hur många skeppsbruten har ej återvänt dit, för att i hemmet söka det öfverseende och den förlåtelse, som blott där kan skänkas honom. Hvem skulle då ej vilja grunda åt barnen ett hem så sundt, varmt och godt, att det blefve dem ett soligt minne för hela lifvet och ett värn för alla frestelser, de möta därute.

Man har sagt att exemplet är ett af hufvudmomenten i uppfostran, och alla föräldrar, som ej äro helt och hållet lättsinniga, söka väl med mer eller mindre framgång lägga band på sina dåliga vanor och föregå barnen med goda exempel, och dock ser man ofta barn från allvarliga, arbetsamma, strängt sedliga, sanna hem, blifva lata, lättsinniga och lögnaktiga. Detta inträffar mycket oftare än till exempel att musikaliska föräldrar ej erhålla barn med sinne för musik, eller, där föräldrarna hafva kärlek till naturen, att ej barnen skulle hysa ömhet mot djur och plantor. Och dock borde ju exemplet i det ena fallet verka lika så väl som i det andra.

Det finnes likväl en skillnad vid dessa olika fall. Då man sjunger eller spelar, gifva föräldrarna redan i musiken barnen en del af sin själ; man kan ej hysa intresse för naturen, utan att ovilkorligt meddela sig med andra, närmast barnen. I många allvarliga, arbetsamma hem inträffar det däremot ganska ofta, att föräldrarna, upptagna af arbete, ej komma sig före att gifva barnen någon del af sitt sjäslif. Barnen blifva naturligtvis äfven vana vid arbete, men under den trägna verksamheten hinner man ej alltför mycket meddela sig med barnen. Ofta händer det äfven, att föräldrarna ej gifva sig tid att låta barnen utföra en del af arbetet, emedan de finna, att det går fortare att göra det själfva; sålunda skjutas barnen än längre bort från det, åt hvilket föräldrarna egna sitt intresse. Far och mor hafva ej tid till annat än att öfvervaka lexorna, se till att barnen få mat och kläder o. s. v., eller att söka samla för barnen en liten förmögenhet, då föräldrarna ej mera finnas.

De älska ändå så ömt sina barn, och de veta så väl, att barnen behöfva nöje lika nödvändigt som arbete. De söka därför med kärleksfull omsorg skaffa dem goda kamrater, de ställa till små bjudningar, de låta barnen deltaga i ferievandringar m. m., och allt detta är godt och väl, ty en god kamrat är ett godt stöd, då man kommer ut i världen. Men alla dessa nöjen hafva dock en stor olägenhet: de föra barnen mer eller mindre bort från föräldrarna.

Det är för vännen, som gossen omtalar sina bedrifter i skog och mark, sin ledsnad öfver förmenta oförrätter i skolan; det är till vännen, som flickan anförtror sina små dockolyckor, sin oro öfver en illa öfverläst lexa o. s. v.; och vännen, lika litet utvecklad, deltagar i deras glädje och sorg, men kan ej därtill gifva dem några råd eller tillämpningar för lifvet.

Sedan, då gossen blifvit yngling, är det till vännen han anförtror sina tillfälliga hedersskulder, sina frestelser bland lättsinniga kamrater; och vännen, lika ung och oerfaren som han själf, kan ej råda någon verklig bot, utan söker kanske att betäcka skulden samt att, genom att själf deltaga i samkvämen, skydda kamraten, och slutet blir bådas fall.

Den uppvuxna ungdomen, som lefver i föräldrahemmet, är väl ej utsatt för sådana faror,

men det är dock väninnan, som får lära känna hennes små hjärtehemligheter; och väninnan, lika ung som hon, har ej heller större erfarenhet, och så har kanske det unga hjärtat skänkt hela sin första kärleks varma rikedom åt en fullkomligt ovärdig, hvaremot en klok mor i tid hade kunnat aflägsna faran och leda det unga sinnet på andra tankar.

Exemplet är visserligen ett viktigt moment i uppfostran; men nöjena tillsammans med föräldrarna är det äfven. Det är ej nog, att föräldrarna söka skaffa barnen goda kamrater och gifva dem nöjen, där ej far och mor själfva äro med, ty det är just under leken man, lättare än under arbetet, närmar sig barnet och får del af dess känslor och tankar, liksom mångt under leken framkastadt ädelt ord verkar mera än timslånga moralkakor.

Ynglingen berättar nog sedan också lättare sina felsteg åt den, som han mer än en gång under leken brottats med, än åt den, som ifrigt arbetande, sitter oätkomlig i sitt rum. Flickan talar gärna om sina små hjärtehemligheter, då mor och dotter, uppkurpa i soffan i skymningsstunden, sitta och småprata vid brasan; under det den mor, som genast tändder lampan för att fortsätta sitt arbete, ej har utsikt att få sin dotters förtroende.

Det är så naturligt och vanligt att se far och mor leka med de små barnen; mamma dansar ring med dem, berättar sagor och leker »bjuda främmande», pappa är den praktigaste häst, och ingen ståtligare ryttare finnes än liten rustibus högt upp på pappas skuldror. Men sedan, då barnen börja gå i skolan, är det, som om föräldrarna tyckt sig hafva gjort nog i den vägen. Barnen få kamrater att leka med, och föräldrarna egna sin tid åt annat eller sköta egna nöjen.

Och dock är det just nu mycket mera nödvändigt, att föräldrarna deltaga i barnens nöjen, just nu, då det gäller att bilda karaktären och gifva barnen en klar och ädel uppfattning af lifvet.

Alltför omvexlande behöfva dessa nöjen ej vara; då far och mor äro med, blir nöjet aldrig enformigt, ty än fångsla föräldrarna barnens intresse med en liten bit naturhistorie, än en folksägen, än en liten bit moral, allt som tillfället gifver anledning till.

Låt oss t. ex. tänka på vinternöjena. Vid middagsbordet förklarar pappa: »Se så, läs öfver edra lexor nu, medan jag tager mig en liten tupplur på maten. Kl. 4 gå vi att åka kälke, jag såg en så ypperlig backe, då jag i går promenerade utåt landsvägen.» Den midnatten stökas undan med fart, och så höras blott ett ihållande surr och mummel af lexläsande ungdomar. Ändtligen slår klockan fyra! Allmän stormning mot pappas dörr: »Upp, upp, klockan är fyra!» Pappa gnider raskt sömnen ur ögonen, mössor och kappar tagas på, är familjen liten, bjudas några kamrater med. Hvar och en tager sin kälke, pappa får vedkälken, ty julbocken har ej gifvit honom någon, och så raskt i väg! Mamma sade sig ej orka med, men hon blinkade så hemlighetsfullt åt pappa, så aldrig stod det rätt till med den tröttheten.

Åh, huru snön glittrar i solskenet, huru vacker skogen är i sin hvita vinterkappa, och huru blank backen är sedan! Hejsan, där stjalpte Einar i snödrifvan, så att snön yr om honom, där kommer pappa helt stadigt med Märta i famnen, där åker Gunnar på snöskor i kapp med Evi på kälke. Åh, så det går! Fort alla uppför backen igen.

Men hvarför står Kerstin där uppe på backen och viftar med sin röda duk? Hurra!

där ha vi tröttheten, två hurra för mamma och Thilda med kaffepannan! Fort alle man ned! Mamma sättes på vedkälken med kaffepannan i famnen, och uppför backen bär det i yrande fröjd. Där dukas kaffebord på största kälken, och alla de andra användas till stolar.

När kaffet är drucket och mamma fått se åtskilliga mästerprof i backåkning, börjar solen bjuda godnatt, och det rustas till hemfärd. Så behagligt trött man är, det är väl, att man läst sina lexor, nu har man blott lust att prata en stund och så begifva sig till sängs.

Det är just under denna trefliga lilla pratstund man berättar för pappa, huru bra man i dag lyckades »lunta» (hålla boken öppen under bordet) under magister L:s timme, och pappa blir i tillfälle, att framställa det ömkliga och okloka däri; mamma får höra, att hennes lilla flicka i dag skrattat åt Gretas lustiga, gamla hatt och kan genast framhålla, huru hjärtlöst det var, ty Gretas föräldrar äro fatiga och Greta kan ej ofta få nya kläder.

Så säger man god natt. Ännu stråla ögonen och glöda kinderna efter den präktiga kälkåkningen.

Så stråla visst ej ljusen och glöda rosorna i hr X. väl dekorerade balsalong, och så godt och varmt kring hjärtat kännes det väl ej heller där för far och mor som hemma bland de små. För öfrigt behöfva far och mor ej försumma balen, ty då den begynner, sofva deras små älsklingar redan i godan ro, så som man sofver, då man vet sig hafva varit snäll och haft en rolig dag. Barnen äro också alltid snällare, då föräldrarna äro med och i tid afstyra börjande gräl och dispyter.

En annan gång arrangeras en skidtåfning, då mamma högtidligt delar ut små pris, en griffel, ett äpple o. s. v., under det pappa öfvervakar starten.

Eller är det en skridskofärd, och mamma måste häpna öfver alla underbara cirklar och figurer gossarne kunna göra, nästan som pappa själf, för ögonblicket upptagen af att stödja Evi, som tager sina första steg på stålsko. Bär det väl till, skaffa gossarna en skrinntol, och då får mamma och småflickorna göra en tur öfver den blänkande fjärden.

Om sömmaren åter rustar mamma i god tid matkorgarne i ordning, ty nu skall det bära af på stor svampplockning. Korgar i massa, paletåer och dukar tagas äfven med. Båten göres klar, gossarne och pappa taga till årorna, mamma styr, och småflickorna placeras på sidorna; de få laga vassbåtar, men ej plaska i vattnet, ty då kunde de falla i sjön; pappa stämmer upp en munter sjömanssång, hvari alla infalla, och så bär det af.

Då vi landa, tillhållas gossarne att ej genast rusa till svampstället, utan först ordna lägerplatsen. Paletåerna bredas öfver gräset till soffa, en slät sten utses till bord, af några stenar ordnas en hallspis åt köksan, och så begifva vi oss af till svampstället. Till och med lille Erik på sköterskans arm är med.

Det är en rikedom på svampar; ett, tu, tre, är en korg full, och »pusta är också sjömansgöra», menar pappa. Så slå vi oss ned i gräset för att hvila, då sätter Herman plötsligt fingret på munnen och pekar sakta upp mot ett träd. Där sitter en liten ekorre med en tallkott emellan tassarne och tittar med sina klara ögon ned på barnen. Den vet nog, att de ej göra den något ondt. Pappa berättar då om ekorrems lif och gör barnen ånyo uppmärksamma på, huru grymt det är att för sitt nöje inspärta djur i bur, och huru mycket roligare det är att observera, huru de syssla

och lefva i sin frihet. Gossarna omtala sin bedrift, att hafva kastat en råtta i sjön härom dagen, och pappa framhåller, att man har rätt att döda, men ej att pina ett skadedjur. Nu höres en hvisselpipa. Det är matbud.

Huru mången gurmänd skulle ej med afund se den strykande aptit, hvarmed de enkla anrättningarna inmundigas!

Efter middagen skall svampplockningen sträckas ut längre bort, men mamma, jungfrurna och småbarnen stanna kvar för att rensa de nyss plockade svamparna.

Nu blir det tid att begifva sig hemåt, korgarna packas, och alla papper uppsamlas noggrant för att ej ostäda den vackra skogen.

Solen håller på att försvinna bakom trädtopparne, färgande himlen i glödande prakt; hafvet ligger fullkomligt lugnt, och hvarje rosigt moln återspeglas däri. Kvällen är underbart vacker, och rörda fästa föräldrarne barnens tankar på Guds oändliga godhet, som skapat världen så skön. Sakta glider båten mot land, barnen kyssa godnatt; tacksamma mot Gud och föräldrarna läsa de sin aftonbön och fortsätta sedan ännu i drömmen den glada dagen.

En annan gång är det en bärplockning eller beseende af någon ny holme eller rätt och slätt en utfärd för att njuta af det vackra vädret. En treflig bok tages med, man läser litet och pratar om hvad man läst, man plockar blommor, tumlar om i gräset, kastar smörgås vid stranden, badar o. s. v.

Och alltid äro far och mor med.

Genom detta deltagande i barnens och ungdomens lekar och nöjen uppstår ett mera kamratligt förhållande emellan barn och föräldrar. Då man läst tillsammans eller annars pratar om för barnen fattliga frågor för dagen, säga äfven barnen sina åsikter, och föräldrarne taga hänsyn till dem, allt under det de omärkligt leda dem in på riktiga banor. Barnen äro öfvervakade, utan allt slags tvång, och de lära sig att njuta sunda och rena fröjder.

Umgänget med barnen och sedermera med de uppvuxna sönerna och döttrarna håller äfven föräldrarnes eget sinne ungt, och de förstå att fatta och deltaga i ungdomens hänförelse, dess fröjder och sorger. Mången äldre skratrar åt ungdomens varma entusiasm för fosterland, frihet och sanning, kallar det ungdomsvärmeri, barnslighet m. m., och tyvärr kväver kampen för tillvaron ofta dessa varma känslor; men lycklig är dock den, som ännu i ålderdomen kunnat hålla kvar sin ungdoms varma entusiasm och tro på lifvet. För honom ter sig helt visst världen soligare än för andra, och han omfattar säkert mänskligheten med vida större kärlek och öfverseende än pessimisten.

Nej, sy hellre en garnering mindre på din dotters klädning, stryk din sons krage mindre blank, gifven hellre några tusen kronor mindre i arf åt edra barn, men tagen er tid att deltaga i deras lekar, söken därunder få en inblick i deras själslif, och gifven dem del af edert tillbaka. Så gifven I dem ett oförvanskligt arf i gudsfruktan och motståndskraft mot frestelsen genom kärleken till hemmet.

Hvarje människa har tre karaktärer: den, som hon visar, den, som hon har, och den, som hon tror sig ega.

En påskafton.

För Idun

af

Sune Folkeson.

Öfver landsbygdens vida marker hade naturen redan bredt sin djupaste helgdagstystnad. Blott i Paris, där sinenas evigt strömmande oro af intet hejdas, var lifvet sig likt. En van flanör skulle dock ha märkt, att på vissa punkter var cirkulationen till och med ökad.

En sådan punkt var St. Lazare-stationen. Sista tåget till Rouen och le Havre skulle gå om en kvart för att hinna i tid till den stora postångarens afgang till New-York. Fullpackade omnibusar stötte emot lika fullpackade hyrvagnar, så att de berg af koffertor, som tornade sig öfver dem, hotade att falla öfver fotgängarne, hvilka trängde sig emellan. Från de vidt uppslagna vagnsdörarne svärmade resande af alla slag och kön ut och upp för de breda stentrapporna.

Bland denna vinlande hop fanns en alldeles säregen grupp, så olik alla, att den väckte uppseende. Desse hade kommit till fots, de; icke ens en omnibus skulle de kunnat betala, ty vägen var lång och börsen tunn. Det var en grupp bleka män, magra af nöd, tärda af allt slags elände; en hop trasiga kvinnor, utslitna, klass-stämplade. De minsta barnen buro de på armen och något litet resgods, ännu tunnare än det lefvande, i handen. De voro utvandrare, som skulle bort: somliga för att dölja någon skam; andra för att ännu en tid bedraga den nöd, som här hemma trängde ut dem, hvar de vände sig. Och rundt omkring dem, där de trötta slagit sig ner på golfvet i stora vestibulen, uppstaplades så småningom deras små kistor, lådor och bylten: detta egendomliga slags resgods, som redan på långt håll skiljer sig från allt annat sådant genom den prägel af besparing, försakelse och kärlek, som ger det något så förtvifladt rörande och fattigt.

Allra sist anlände två barn, bror och syster. Äfven på dessa, af nöd så utslitna, så slöa, så trubbad sinnen, gjorde de intryck, de ensamma, unga utvandrarne. Ett sammansatt och mycket själfviskt intryck egentligen. Männen blickar gingo spefulla, skeptiska, mot de friska, rosiga anletena i dörröppningen, förargade öfver, att de kommo och togo plats. Kvinnornas ögon uttryckte litet mera medlidande och ett och annat: »stackare!» följdes af en suck. Men det var också alltihop, och sedan man makat åt sig, så de fått plats, gick hvar och en tillbaka till sina egna bekymmer: man hade icke tid med andras.

Man bildade kö framför biljettluckan. Och den långa, bleka raden gled förbi, en och en — och pänningehögen växte som en flod af alla dessa summor, vid hvilka blod och tårar och svett klubbade fast. Det var deras sista skärf till det land, som ej ville föda dem. Och i det ögonblick mynt föll mot mynt, var det, som väckte klangen mångt sofvande minne och sinne. Man såg det på en blick, som blef skum, på en ryckning i tunnslipade läppar — eller det hördes i en och annan svordom, man utkastade som på trots mot sin egen rörelse. Hvad de mindes, hvad de saknade, hvad de sörjde öfver, var icke godt att säga. All känsla ur själfva lifvet sprungen är lika enkel och lika sam-

mansatt som det. Man spinner sig in i dagarnes tråd af sorger och fröjder, utan att veta det, och man känner det icke ens, förr än då hjärtat häfves upp under ett starkare pulsslåg än de vanliga. Men då känns det, ty tråden skär in, djupt in — — — —

Blandade med dessa beslutsamma, förtviflade ansikten funnos också andra. Närmast före de små ensamma emigranterna stod ett djupt beslöjadt, enkelt klädt fruntimmer. Men på den fina hållningen och allra mest på oron i de duukla ögonen, som skygga gled till höger och venster för att se, om någon känt igen henne, begrep man genast, att hon tillhörde en annan samhällsklass, än den dräkten utvisade. Och på den förlägna ovana hon visade i sina rörelser, var det tydligt, att hon för första gången själf skulle köpa sig en biljett.

Väntan blef lång. Det var alltid stark trafik på linien, men nu, en helgdagsafton, var den förfärlig. Trött vände hon sig om och fick se de båda små bakom sig. Hon gjorde en förvånad, häpen gest. Läpparne öppnades till en fråga, som dock blef outtalad, ty hon vände sig åter framåt mot luckan. Intresset tog slutligen öfverhand öfver försiktigheten, och hon tilltalade dem blygt, lägmäldt:

»Resen i hem, småttingar?»

»Ja då!»

»Och hvar är *hem*?»

»Amerika.»

»Ensamma, så långt?»

De skrattade, trohjärtade och förlägna. Men den lilla visade på korgen, som tyngde hennes arm:

»Jag tog min docka med mig.»

Och barnets klara, fria blick mötte hennes rädda, ångestfulla, som i detsamma blef immig — liksom då stigande tårar hejdas från att falla.

»Och till hvem reser ni, i Amerika?» Som det var sagdt, hörde hon hvilken falsk ton hennes tanklöshet gaf åt frågan. Men de små hade ingenting hört.

»Till pappa och mamma,» svarade de på en gång med samma äkta kärleksklang i de spåda rösterna.

»Hvar bo de?»

Den lille mannen på tio år drog stolt och säker upp ett mycket läst, i vikingarna söndernött bref ur bröstfickan: där stod adressen, illa stafvad, men tydlig nog. Fadern hade arbete som murare vid ett bygge i själfva New-York.

»Och ni ha gått till Paris? Komma ni långt ifrån?»

»Ånej, inte så värst, från Dijon.»

»Hur kunde ni hitta hit?»

De små spärrade upp ett par vidöppna ögon; men det hjälpte dem inte ändå att förstå den obegripliga frågan. Inte hitta till pappa och mamma? Nej, det var då märkvärdigt att fråga om något sådant! De, som gått helt trygga och lugna efter något därinne i hjärtat, hvilket visat dem så säkert vägen fram; samma ledning som foglarne i »det villande blå» bruka flyga efter, nu vid värtiden.

Stackars unga kvinna — hvarför slog hon ögonen mot golfvet, förlägen, medan skarpa röda fläckar, likt flammande ärr, märkte de bleka kinderna? Hvad hon hade glömt mycket, mycket på en tid — — glömt många enkla, naturliga ting. Så glömmen man också, hur rent källans vatten smakar. Hon hade glömt barndomens allsmåktiga tro, dess omedvetenhet, dess blinda förtroende, dess

kärleksinstinkter, dess allvarliga dårskaper, alla dessa enkla, förbisedda krafter — med hvilka de små uträtta under — som heta barnligheter på de vises, löjligheter på de förderfvades språk.

Men hon var hvarken en vis eller en förderfvad kvinna — inte ännu åtminstone. Därför brände kinden, därför slant blicken, som det veka järnet slinter mot härdadt stål.

Och i sin själs innersta kände hon en dof smärta, den att hon visste sig lida, förtvifla, förintas — kände — hörde sitt hjärta sönderslitas — — — Och då, pinad, lyfte hon upp hufvudet, beslutsamt:

»Hvarför reste edra föräldrar?»

»Vi voro för fattiga,» sade de.

»Och hos hvem har ni varit sedan?»

»Hos moster.»

»Har ni det inte bra hos henne?»

»Jo-o — — —»

»Nå?»

»Vi vill till pappa och mamma,» svarade de bara.

Med sin klass' stolta själfmedvetande att icke kunna jämföras med några under henne stående, hade hon genast ett snabbt, ett förnämt, ett hjärtlöst klander på läpparna: »hur kunde de lemna sina barn?» Men hon uttalade det ej. Lika hastigt som den tanken föddes, dog den. Nu slog det henne för första gången, att hon, den rika, den utsökt bildade, flyttad ur sin ram, icke längre skulle kunna skyddas af denna fördom för jämförelser, att *här* dömdes man hjärta för hjärta, brott för brott — utan hänsyn till person. Hon själf, hade hon inte, tänkte hon inte öfverge — — — hade hon icke haft mod att lemna, utan att nöd tvingade henne, hennes enda — — — Nej, hon dömde inte arbetarfolket, hon afundades dem: de hade kunnat älska, de, i alla fall. Ty deras kärlek hade ju kraft att draga deras små tillbaka till dem, öfver både land och haf, och hon, som ansåg sig nästan af finare kött och ben än dessa grofva naturmänniskor, skulle hennes kärlek kunna, hvad deras kunde?

Folkströmmen förde dem nu ett stycke framåt igen — det var som regelbundna stötar, korta svallvågor hvarje gång de, som blifvit försedda med biljetter, vikit om åt utgången och en ny grupp fyllt upp tomrummet.

Den oreda och det virrvarr, som uppstodo i trängseln, tvingade hennes tankar med en praktisk detaljs brutalitet åter till verkligheten, som en il kastar vinden åt ett nytt väderstreck. När allt blef stilla igen, kom hon ihåg barnen och vände sig om: de voro alldeles bredvid. Genom att glida tätt efter henne, hade de lyckats att ej bli skilda från den vänliga damen, till hvilken både instinkten och behofvet af skydd drogo dem, ibland alla dessa främlingar, som ej talat till dem, eller lett emot dem som hon.

Men nu var det, som hade innerligheten i hennes känsla blåst bort i denna lynnets kastning. Hon kom blott ihåg de yttre konturerna af deras historia, som läst från en opersonlig trycksida i en bok. Och ett ord, så tanklöst att det blef grymt, halkade vårdslöst öfver hennes läppar:

»Och tror ni, att ni bli välkomna till pappa och mamma?»

I deras trygga, lyckliga tillförsikt gick ordet, uddlöst, vid sidan om deras hjärtan, utan att sära dem, ty de svarade, vänligt och gladt:

»Det står här, i brevet; om de bara hade pengar skulle de hemta oss öfver.»

Ett vänligt ord, som inte pareras, icke genom en motsvarande ovänlighet kan få sin egen orättfärdighet förminskad, är den skarpaste af förebråelser, och den unga kvinnan rodnade också öfver sig själf, sin hjärtlösa brist på känsla och hon frågade mildt, nästan urskuldande:

»Och har ni fått pengar, smättingar?»

Den lilla tioåringen tog ett steg framför systemen och förklarade med en förtjusande gest af manlig själfkänsla:

»Jo, vi ha sparat alla våra soustycken, vi fick till frukostbröd i skolan, under ett helt år!»

Det vore svårt att återge den ton af manlig energi och allvar, hvarmed ordet »helt» uttalades, ja mer än det: den erfarenhet af kärleksförsakelser, af frestelser och strider, som det lilla ordet omfattade, i ett enda tonfall. Den frågandes ögon hade fyllts af tårar. Det dröjde också en sekund, innan hon kunde beherska rösten med den sorgsna timbren, nu vibrerande varm af rörelse:

»Stackars små, men det räcker ju inte mer än till Rouen! Sedan skall ni till en ny stad som heter Le Hâvre — och så resa många, många dagar öfver ett stort, stort haf för att komma fram till New-York.»

Barnen bara stirrade på henne, förfärade, skrämde. *Så långt — — — långt — — —* till pappa och mamma? Och för första gången efter skilmässan från föräldrarna, smög sig en visshet, en smärtans förnimmelse af den ofattliga vidden af det hemska, omätliga afståndet, som skilde dem åt, öfver deras hittills så trohjärtadt sorglösa sinnen. Och de nyss så af sol och hopp bräddfulla barna-ögon stodo nu blanka af tårar, dock utan en förebråelse mot den, som plågade dem så.

Denna stumma, tysta klagan, bakom hvilken låg en skrämde fråga, grep henne mer än allt annat; ehuru det blott var så småningom hon kom fram till det henne själf så personliga däruti. Ty först tänkte hon på dessa närmaste: på dessa försvarslösa barn, hvilkas första tårar skulle följas af så många andra — kanske ej lika lätta, kanske ej så jämförelsevis smärtfria — innan deras moder skulle få kyssa bort dem. Deras moder! Hon skulle få — — och hon själf?

Hon hade blifvit likblek under den stikkande smärta, som sved inom henne. Åh, hon hade ju förbjudit sig själf att tänka på detta, på de tårar som skulle bränna de ljuftvaste ögon hon sett, sitt eget barns, tårar, som ej skulle lätta det lilla barnahjärta, som göt dem, utan fläcka det, ty de skulle lära denna barnasjäl, hvad skam var, ja, huru skammen öfver en moder känns; men hon hade ju förbjudit sig själf att tänka härpå! Förbjudit? — Ack!

Åh, det var outhärdligt, dessa stora, tårskymda ögon, med den sorgsna frågan! Hvarför stirrade de på henne? Hvad hade hon med dem att göra? Hon ville, hon måste bli fri — hon var för ung för att lida sig fram till ålderdom, hon ville lefva sig fram dit, med all den rätt och den fart och den kraft, som det sjudande blodet krafde.

Hon hade försökt att vända sig bort, men hon kunde ej; en kraft, stark därför att den var okänd och dold, tvang henne att se dit; att i de tårarna känna igen hennes eget barns stumma anklagelse ropa emot henne — ropa utan stämman — döma utan ord — och neka henne lifvets lycka. Ännu kämpade hon emot — hade då icke hjärtats lifslust rätt, ja, just rätt att svalla så djupt och starkt det mäktar?

Nej — icke om det rifver med i svallet ett annat lif, vore det också ens eget — ty äfven *det* är oss i kärlek anförtrödt — ur kärlek sprunget, till kärlek vigdt.

Och då, plötsligt, oemotståndligt sjönk vid minnet af barnets blick, minnet af ett par andra, glödande, förvillande onda ögon, de som fått hennes hjärta att slå så högt, att hon ej sett, det hennes lifs starka svallvåg bar barnet med sig mot det djup, där de båda skulle gått förlorade — förlorade? Var det möjligt! Jo, ty för att vinna hoppet om kärlek — mera kunde det aldrig bli — måste hon förpanta tvänne lif. Nu begrep hon det: stämpeln som skulle falla på resbiljetten, den var ett smutsigt varumärke på henne själf.

De hade hunnit fram till luckan, men barnen hade vikit åt sidan, de vågade sig ej fram: de hade ju icke nog med pengar. Den unga kvinnan vaknade upp ur sina tankar vid att höra röster omkring sig. Det var emigranterna, hvilka hört samtalet, och nu rådslogo sinsemellan, om de inte skulle kunna hjälpa barnen. Genast sträcktes där fram från alla håll små besparade summor till arbetskarlen i blus, som först uttalat den tvekanande frågan, om man inte kunde »töja lite» på slantarne, så de räckte till åt barnen med? Och som det ju bara är de riktigt utfattiga själfva, som ha råd att vara gifmilda, så gafs där utan knot, hvad som skulle användts till att mätta den egna hungern med.

Den unga kvinnan fattade ögonblickligen situationen och med den sitt beslut. Hon reste på det böjda hufvudet; hon hade återfått den vanliga säkra, stolta hållningen, den hon egt som hederlig kvinna. Bröstet hafde sig häftigt än en gång — det var blott en suck — men hon hade andats bort sin smärta.

Hon vände sig till blusmannen:

»Jag betalar för barnen,» sade hon blott.

Sedan hon köpt biljetterna, lemnade hon gossen dem — vek sedan stilla och ödmjukt åt sidan för dessa, hvilkas allsmäktiga tro gick så trygg mot Amerika — för dessa små, som ej visste hvad svek ville säga.

Hon mötte sedan åter emigrantströmmen på perrongen, där tåget stod. Hon ville rekommendera barnen åt några af mödrarna under öfverresan. Men detta var obehöfligt: mannen i blusen ville svara för dem och icke lemna dem ur sikte, förr än föräldrarne fått dem. Och alla de kringstående, kvinnor som män, tycktes med blickar och gester gå i borgen för hans löftes uppfyllande.

Och det var till en barnamördare, som flydde, förklädd, sitt lands rättvisa, som hon lemnat dem! Men äfven om hon vetat detta, hade hon nog gjort på samma sätt: hon var ju icke bättre än han, och när hon hade kunnat väckas, räddas, så — — —

Hon aflägsnade sig skyndsamt. Hon måste hem så fort hon kunde gå, ty hon kunde ej få lättnad för ångerns kval annat än vid sitt sofvande barns bädd. Där ville hon invänta, i tårar och på knä, den ingående påskmorgonen. Ty inseglet var brutet: modern hade stått upp ifrån de döda.

Kvartalsprenumeranter uppmanas att ofördröjligen förnya prenumerationen, enär upplagans storlek i god tid måste bestämmas och senkommande löpa risken att bli utan ett eller annat af kvartalets första nummer.

Modern erotik.

Några bagateller i ett vidlyftigt ämne
af Alvar Arfwidsson.

I.

Hvad en fransk författare tänker om kärleken.

I Paris var det för ett halfår sedan ett giftermål, som väckte oerhördt uppseende.

Bourget gifte sig.

Inte var det, förstås, hela Paris — ehuru delvis äfven i den bemärkelsen —, som försetts i en så febril uppståndelse; det var *kvinnornas värld*. Ty personen i fråga var ej hr Bourget hvilken som helst, det var författaren till *Cruelle énigme*, *Mensonges* och *Un cœur de femme*, den fine porträttisten, skriftställaren på modet, den oöfverräffade tolkaren af kärlekens subtilaste fenomen, kvinnohjärtats aristokratiska analytiker, det var kvinnans korade gunstling, det var kvinnans afgudade *Paul Bourget*.

I världsstaden svärmar man för en skriftställare ungefär som man i Stockholm svärmar för en kunglig tenor med strupkatarr, och det är lätt att förstå, med hvilka känslor man i allmänhet mottog underrättelsen om Hymens senaste eröfring. På ett håll var man dock belåten... på sätt och vis. Och det var bland de vackra judinnorna i kvarteren kring Parc Monceau och Place de l'Étoile: den lyckliga, fröken Minnie David, var en (mycket rik) judinna, och de små israelitiska damerna upptogo föreningen helt enkelt som en komplimang åt dem alla. Och så skulle ju den charmante unge diktaren egna mer tid åt det mondäina lif, hvarifrån enstöringslifvet i Faubourg Saint Germain dittills hade dragit honom!

* * *

... Men det var ej därom jag ville tala. Samtidigt utsände Bourget en deliciös liten samling nya variationer på hans gamla tema. Denna bok, som jag först i dagarna fått läsa, heter *Den moderna kärlekens fysiologi*.

Ämnet intresserar er, jag är öfvertygad därom.

Det finns väl ingen människa, om än till ytan aldrig så kall och skeptisk, som ej torde ha älskat åtminstone en gång i sitt lif; hvad det *nu* blifvit af kärleken — om den är ett hopp eller ett minne (någotdera är det alltid), ett par, tre tusen i årsränta eller några bleknade rosenblad i en chiffonierlåda — hör ej till saken.

Och edert kön har nu en alldeles särskildt renommée i detta fall. Kvinnan är gjord att älska, det är en fras, som sagts er af mer än en skald (om det nu öfver hufvud taget är någon fras!)

* * *

Somliga älska med hjärtat, andra med hufvudet, andra åter med sinnena.

Kvinnan af folket älskar af instinkt, för att glömma arbetet och bekymren; den andra, den privilegierade kvinnan älskar för att glömma — ledsnaden.

Som ni finner, ligger det mycken skepticism redan häri. Och hvilken kontrast är också ej Bourget såsom iakttagare på det erotiska själsområdet mot sin berömda landsman, den blide, naive Michelet!

Bourget är skeptiker ända ut i fingerspetsarne.

Han tror ej på männens beständighet, han ser egoism i alla våra handlingar. Egoismen kan väl slumra, menar han, men så fort hjärtat kallnar det allra ringaste, vaknar den och bryter sig fram i dubbelt brutala, dubbelt hänsynslösa former.

Men — här kommer det egendomliga — denne kvinnans gunstling par préférence skonar kvinnan knappt mindre än mannen. Enligt Bourget har hon... vågar jag säga det? — ett hjärta med vingar.

Jag skulle ej vilja tillråda er att bläddra i dessa studier öfver *la physiologie de l'amour moderne*, som jag har framför mig. Helt säkert skulle ni komma till samma resultat, som då ni lägger en s. k. läkarebok ifrån er — att ni har de där sjukdomarne allesammans med hull och hår.

* * *

Om ni i stället behagar lyssna, vill jag på måfå ta några af de kvinnoporträtt, som er elake beundrare med så lätt hand tecknat.

Det finns en exalterad typ, som han kallar *skådespelerskan*. Han erinrar om den lätthet, hvarmed man t. ex. vid berättandet af en händelse, som man upplifvat, kan dupera sig sjelf, kan förfälska verkligheten, utan att man själf vill det och märker det, ända tills att en vän, som varit ögonvittne, korrigerar ens uppgift. Detta fenomen — osanning på god tro — blir, säger Bourget, hos vissa kvinnor en ständigt vana, en andra natur, som ärosann och på samma gång uppriktig. Och så framträder skådespelerskan, icke den, som af verkligt intresse spelar en roll, utan den, som spelar denna roll för sig själf. Ve den, som får tjäna henne till förevändning, om hon för honom inbillar sig hafva »hvad som på modisternas språk kallas en stor passion»! Hon måstelägga i dagen känslor, och hon skall omstörta hans lif, hon skall uppföra den ena scenen efter den andra, hon skall förgifta sig och bli frisk igen för att sedan för hela världen utbasunera sitt själfmord.

»Skådespelerskan» skiljer sig vida från en annan varietet, *den literära*, som mest anträffas i landsorten. Medan »skådespelerskan» själf har skapat sig den typ, hon förverkligar, så kopierar den literära helt slafviskt en skald eller en romanförfattare. Feuillet-beundrarinnan drömmer om rendez-vous'er i en parkpaviljong i mänskenet, Goncourt-beundrarinnan gör förberedelser att mottaga er i en japansk morgonrock o. s. v. Alla den literäras göranden och låtanden, alla hennes kärleksbref kunna liksom illustrationerna i en bok åtföljas af hänvisningen: sid. 25 del 2.

Den fåfänga tillhör en varietet, som Bourget kallar »kärlekens snobbar». Hos henne har endast den utsikten att lyckas, som är mannen för dagen. Den ena inbillar sig vara förälskad i en målare, den andra i en literatör, en tredje i en teatersångare, en fjärde i en politiker o. s. v.

Den imiterande, slutligen, är en dam, som tagit till modell en annan dam, vanligen ur hennes egen umgängessfer, men ofta nog ur en högre klass. Denna andra har ett hotell, och den imiterande skall naturligtvis också ha ett hotell; — ett ekipage, och den imiterande skaffar sig ett dylikt; — tafflor, och den imiterande köper sig genast tafflor. »Fru X., som alltid gör, hvad jag gör!» kallar hon sedan den andra. Om en man vill vinna den imiterandes hjärta, så har han blott att

öfvertyga henne om, att han ej är likgiltig för den andra.

* * *

Men nog för denna gång.

Har Bourget genom min lilla resumé fallit i onåd, skall jag nästa gång söka ge er en bättre tanke om honom.

Och om det där med läkarboken skulle ha inträffat, om ni nu med en viss ängslan tror er ega eller ha egt ett enda det allra obetydligaste symptom till någon af de där sjukdomarne, så lugna er med, att när läkaren kommer, han förklarar alltsammans blott vara inbillning.

Ur Gösta Berlings saga

medföljde som bekant nyligen som extrabilaga till dem, som prenumererat å *Idun med Modetidning*. Ett mindre antal exemplar finnes ännu kvar af nämnda bilaga, som därför i mån af tillgång kan erhållas mot insändande till redaktionen af 30 öre i sparmärken (ej frimärken).

Påskgröten, påskriset och påskäggen.

En god gröt på bordet om påskaftonen är gammal svensk sed. Och vilja vi vara riktigt säkra om att fagna gummen, kunna vi ju bereda den efter följande recept.

Sex deciliter (ungefär ett halfstop) goda karolinarisgryn sköljas 4 gånger i kokhett vatten. Sista gånge grynens sköljas, vispas de dukigt i vattnet, för att man skall få bort syran ur dem. Sedan afhälles vattnet noga, hvarpå grynen tillika med 4 liter oskummad mjölk slås i en med smör väl smord gryta. Då mjölken kokt upp, ilägges litet salt och socker efter smak. Hela tiden gröten kokar, röres den flitigt med en träslaf, och allt efter som mjölken kokar in, spådes den på med oskummad mjölk. Gröten får koka öfver sakta eld. Då gröten är färdig, bör den vara någorlunda tjock, och grynen nästan sönderkokta. Den hålles då genast upp i fat eller karott och får stå att skinna sig, hvarpå den beströs med ett tjockt lager strösocker, öfver hvilket hålles ett glödgadt karamelljarn eller, i brist på sådant, en väl rengjord glödgad eldgaffel för att få sockret att bilda karamellskorpa på gröten, hvilken serveras med gräde eller gräddmjölk, socker och kanel.

En hvit böna — eller skalad sötmandel — lägges i grötkarotten, då den bäres in på bordet. Då uppstår alltid bland bordsgästerna en skämtsam täflan att få bönan, ty den, som lyckas finna henne, »blir först gift».

Ingen får äta af gröten, innan rättighet därtill förvärfvats genom att rimma för densamma, ty

»den, som detta ej vill göra,
han får ej gröten till munnen föra».

* * *

Påskriset prydes med bladguld, granna fjädrar, band och »profetior», d. v. s. långa pappersremor med skrifna spådomar, verser, deviser och ordspråk. Profetiorna skrivas med oläsliga bokstäfver, hvilket tillgår på följande sätt: Tre delar ister och en del venetiansk terpentint smältas äfver svag koleld och blandas väl tillsamman. Med en pensel eller bomullssudd, doppad i blandningen, bstryker man noga, men mycket tunnt, ett postpappersark och lägger sedan detta med den smorda sidan på ett annat postpappersark, hvarå man skrifer med en blyertspenna på papperet, då det skrifna kvarstår på det *undrena papperet*, men icke blir synligt, förrän man beströr det med litet sand, zinober eller kolstybb, då skriften liksom genom ett trollslag framträder.

I hvarje ris sätter man sådana profetior, som lämpa sig för den person, till hvilken man ger det.

* * *

Påskäggen kunna färgas på många sätt. Vill man ha dem enfärgade, kokas de i rödbet-, blåbärs- eller lingonsaft. För att få dem brokiga, viras de i vackert meleradt silkespapper och kokas, hvarvid papperets färg öfverflyttas på ägget.

Med bläck eller färger kan man på äggen måla ansikten, djur, landskap eller rebusar. Nedanstående modeller kunna tjäna som en liten fingervisning vid äggens målning:

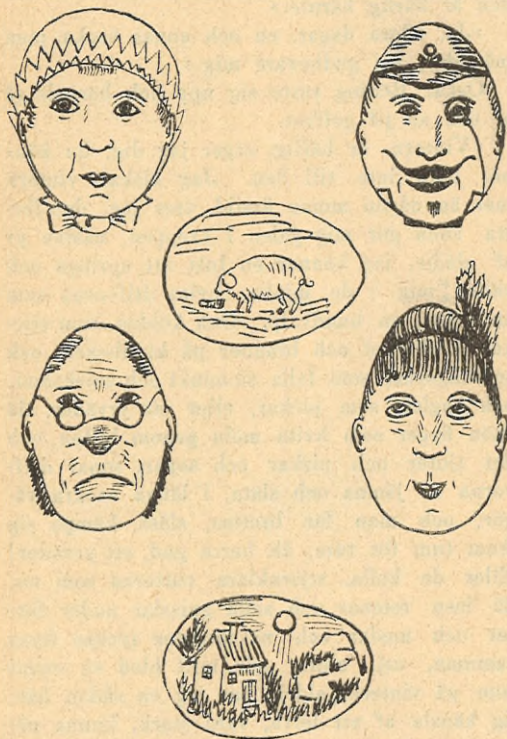

Fig. 1. Den uddiga remsan göres af silkespapper och rosetter af smala band och gummas fast på ägget.

Fig. 2, 3, 4. Mustascher, polisonger, hår och hårklädsel göres af zefirgarn eller bomull och gummas fast. Öronen göres af papper och gummas fast på ägget.

Fig. 5. Gräset göres af mossa och gummas fast.

Fig. 6. Träd, buskar och gräs göres af mossa och gummas fast på ägget.

Moster Greta.

Smånotiser från kvinnovärlden.

Föreningen för gift kvinnas eganderätt hade den 20 dennes årsmöte under ordförendeskap af byråchefen greve H. Hamilton. I den upplästa årsberättelsen framhöll styrelsen de diskussioner, som under föregående år hållits med anledning af vissa frågor, hvilka förekommit vid riksdagen.

Två möten hade anordnats i april: det första öfver hr Borgs motion om äktenskapsålderns höjande för kvinnan från 15 till 21 år; föreningen hade härvid nästan enhälligt anslutit sig till motionen. Den andra diskussionen behandlade lektor Waldenströms motion om civiläktenskap, och mötet hade uttalat sig för obligatoriskt civiläktenskap. Vidare hade föreningens verksamhet varit riktad på kvinnans inväljande i skolor och i fattigvårdsstyrelse.

Föreningen som nu räknar en 18-årig tillvaro, har för närvarande ett antal af 415 ledamöter.

Vid företagna val utsågos till styrelseledamöter greve Hamilton, professorskan Retzius (båda återval), häradshöfding Lindhagen och fru A. Kerfstedt och till suppleant fröken Lindhagen. Till revisorer återvaldes fru E. Lind af Hageby och öfverstelejtant R. von Koch samt till deras suppleanter fröknarna E. Fryxell och A. Rylander.

Till sist höll fil. d:r Ellen Fries föredrag: »Om de svenska kvinnornas affärsverksamhet under 1600-talet». I raska drag gaf talarinnan en intressant skildring af storhetstidens kvinnor, hvilka i gärning tydligen visat, att kvinnan mycket väl duger till själfständig ekonomisk verksamhet.

1600-talet var en storhetstid, icke blott för männen, utan äfven för kvinnorna. Visserligen voro dessa föga vakna i politiska frågor, men desto större intresse visade de för ekonomiska. Orsaken här till kunde sökas i kvinnans uppfostran, som, hur förnäm kvinnan än var, uteslutande var riktad på det praktiska. I de stora husen blef på grund

af de dåliga kommunikationerna hushållsangelägenheterna maktpåliggande; sålunda kommo ladugården och trädgården under husmoderns hägn. Ja, snart blef detta fallet med hela godset, ty embetsmännen aflönades med jordegendomar, och då de ofta höllos borta genom krig o. d., blef det kvinnan, som fick sköta hela godset. När kvinnorna så blefvo enklor hade de förvärfvat stor erfarenhet och kunde sedan drifva utvecklingen långt.

En i vida kretsar känd kvinna, fru *Minna Wetlesen*, har afidit på Abildsö i östra Aker, Norge, 70 år gammal. Hon hade inlagt stora förtjänster om landthushållningsväsendet, husfliten och skolväsendet i de kretsar, där hon lefde och verkade. Sällskapet för Norges väl hade tilldelat henne sin stora silfvermedalj.

Ett lysande parti synes fröken *Börtha Wretmark* komma att göra. Hon förestod under världsutställningen i Paris 1889 stockholmska juvelerarefirman C. G. Hallbergs butik och väckte där i sin pikanta dräkt som dalkulla liflig uppmärksamhet såväl hos resande landsmän som utlänningar, hvilka blifvit lockade till butiken i den lilla anspråkslösa villan af ett porträtt i La Vie Parisienne, som framställde fröken W. såsom kulla. En omkring 40 år gammal engelsman vid namn William Dudgeon fatade tycke för den vackra svenskan, begärde hennes hand, och på eftersommaren var hon i England, dit hon i sällskap med sin syster fru Hjortberg begifvit sig, förfolvd med mr Dudgeon, hvilken nys blifvit chef för en firma, som eger stora besittningar och plantager i Indien, uppskattade till ett värde af omkring 25 millioner francs.

Strax efter förlofningen reste fästmannen till Indien och återkom från Borneo först den 4 mars i år. I trolofningskontraktet stipulerades, att om han innan giftermålet skulle adida, så erhöle fröken Wretmark 50,000 pd. st. (omkring 900,000 kr.) att trösta sig med.

Förlofningen eklaterades icke, utan har hållits hemlig till för några dagar sedan. Fröken W. har till den 1 januari i år förestått juvelerarefirman Hallbergs filial i Paris och därefter skött kassörskämbefattningen hos firman här i Stockholm. Och denna befattning kommer hon att lemna den 1 nästkommande april för att den 28 i samma månad fira sitt bröllop i London.

Teater och musik.

Kungl. operan. Det var verkligen ej utan vissa farhågor vi i onsdags förra veckan gingo att öfvervara den första reprisen för innevarande säsong af Delibé's vackra opera »Lakmé». Fröken Petri, som hos oss med sådan ovanlig framgång kreerat titelpartiet i operan, var nu borta, och vi höllo det för ganska vanskligt att återupptaga operan utan henne, helst som titelpartiet ju ligger ovanligt högt och kräfver en betydande koloraturförmåga. Så mycket mera hugnesamt är det, för oss att kunna konstatera, att den unga debutant — fröken *Parsberg*, — som efterträdt fröken Petri i nyssnämnda roll, rönte en afgjord framgång, och för henne att hafva vågat försöket. Visserligen besitter ej fröken Parsberg samma nästan absolut klockrena stämma och flytande koloratur som fröken Petri; men om man tager i betraktande, att fröken Parsbergs sängsätt ännu hvilat mera på medfödd naturlig instinkt än på en grundligt genomgången skola — här till kommer också den svårighet, som ligger i hennes danska brytning, — medan fröken Petri däremot i Paris och, om vi ej misstaga oss, under kompositörens egen ledning särskildt instuderat Lakmé's parti, så måste man sanningsenligt erkänna, att fröken Parsberg gjort ett godt arbete och vunnit en välförtjänt framgång. Om stämman stundom förefaller en smula svag och koloraturen ej alltid är så fyllig och jämn, så genomströmmas däremot fröken Parsbergs säng af betydligt mera värme och intelligens, än fröken Petri mäktade åstadkomma. Hennes spel är ock alltigenom väl tänkt och väl genomförd, apparitionen täck och rörelserna behagliga. Önskligt vore, att den danska brytningen kunde ännu mera bortarbetas; detta skulle säkerligen också inverka fördelaktigt på sängen. Vi lyckönska emellertid den unga och som det tyckes intelligent sängerskan till hennes nya framgångsrika debut.

Hr *Ödmann* sjöng liksom förr Gerald's parti med värme och innerlighet och sparade klokt nog sin vackra stämma, som ännu ej blifvit fullt återställd efter den långa indisposition, hvaraf han varit besvärad. Och hr *Lundquist* utförde af Nilakantha's parti var helt enkelt oöfverträffligt. Hr *Johanson*

hade öfvertagit Frédéric's parti efter hr Linden och fru *Heintz* Rose's parti efter fröken Jungstedt. Om det förra bytet afgjort var till fördel för operan, så kan detta däremot ej obetingadt sägas om det senare. Fruarna *Eddling* och *Strandberg* samt fröken *Karlsohn* utförde sina gamla partier med omsorg och värdnad. I öfrigt gick operan, om man undantager några slitningar i körerna, väl.

Stor symfonikonsert gifves påskdagen å k. operan, hvarvid bland annat Beethovens nionde symfoni, en af tonkonstens mest gigantiska skapelser, kommer att uppföras. Det fullständiga programmet till denna symfonikonsert är: 1) Uvertyr till »Medea» af Voldemar Bargiel (ej förut spelad af Hofkapellet); 2) Preludium o. fuga af J. S. Bach och koral af Abert, orkesterbehandlade af Abert; samt 3) Beethovens nionde symfoni för soli, kör och orkester.

K. Dramatiska teatern. Fru Edgrens med stort intresse motsedda nya treaktskomedi »Familjelycka» gick förliden fredag för första gången öfver Dramatiska teaterns tiljor. »Familjelycka» befanns vara en ganska bitter predikan, en skarpt gisslande satir öfver den skefhet, det inbördes oförstående och den brist på förtroende, som allt för ofta gömmas under den skenbart lugna ytan af hvad världen kallar ett »lyckligt familjelif». Inom ramen af ett vid den första blicken på allt sätt solidt ombonadt och fridfullt hem har författarinnan låtit tre generationer inbördes teckna sig: föräldrarna, barnen, den gamla mormodern. Och med helt enkla, men därför dess mer slående medel uppvisar hon, huru det halfväsen — det halfva förtroende, den halfva sanning, den halfva öppenhet — som ofta råder mellan föräldrar och barn, nödvändigt måste leda till att allt mer aflägsna dem från hvarandra, till dess afståndet omärkligen blifvit så stort, att de en dag med förfäran finna sig stå på motsatta sidor om elfven. Må vara, att fru Edgrens teckning är hållen väl ensidigt mörk — den innesluter dock så mycket af bitter sanning och väckelse för de flesta utaf oss, att vi hellre böra taga lexan till godo och pröfva efter dess prof inom våra egna väggar än med en axelryckning gå bort i fariseiskt sinne.

Det utförande, stycket fick på Dramatiska teatern, var väl egnadt att understödja dess verkan. Herr *Hillberg* och fröken *Klefberg* gäfvos åt föräldraparet en god och trovärdig karaktäristik, fröken *Ahlander's* miss-tänksamma, egoistiska gamla mormor verkade nästan obehagligt sann, och barnkvartetten hade i fruarna *Bäckström* och *Hartman*, fröken *Behrens* och herr *Södergren* funnit lämpliga och för de olika åldrarna väl kännetecknande representanter. Bifallet var rätt lifligt, och den intresserade spänningen bland publiken tydligen ännu lifvigare.

Som efterpjäns gafs ett versdrama i två akter af den förut här kände italienaren Giacosa, benämndt »Kärelekens triumf». Handlingen i detta stycke var väl uttänjd och föga dramatisk, men dialogen inneslöt mycken lyrisk färgning. Fru *Fahlmans* präktiga apparition, klangfulla stämma och värdade diktation kommo till ypperlig rätt i den stolta borgfruns parti, och äfven herr *Skånberg* bar med framgång upp såväl riddarekostymen som versens dräkt.

Svenska teatern. En god folkpjäs är sannerligen ett fynd, lika sällsynt som att värdera. Svenska teatern har emellertid gjort ett sådant — eller kanske rättare herr Molander, hvars bearbetning efter L'Arronge nu kväll efter kväll samlar en talrik och synnerligen tacksam publik till denna teaters salong. »Kumländer» är i sin bransch en god produkt, icke något för blaserade finsmakare kanhända, men en underhållande, hjärtlig och sund moralkomedi, sådan den stora, mera ursprungligt kännande publiken älskar dem, med bred intrig, starka affekter och optimistisk rättskipning. Frisk komik blandar sig med ärligt sertiment — ja, hvarför skulle icke till och med de blaserade kunna ha riktigt godt af ett mål sund husmanskost!

Herr *Holmquist* firar i titelrollen välförtjänt framgång. Det grofkornigt och omedvetet komiska i den sturske storborgarens karaktär träder fram vid sidan af innerlig vekhet, se'n en gång det hårda skalet bräckts. Den långa personlistan fylles för öfrigt ypperligt och att nämna förtjänsterna vore att så godt som genomgå den i sin helhet. Herr och fru *Lundberg* — i synnerhet den senare som en urdräplig Stockholmspiga — böra kanske särskildt framhållas; så ock herr *Olsons* kameleontfigur, hvars alla transformationer på det lustigaste genomlysas af den mest genuina skänkskhet, samt fröken *Seeligs* särdeles hurtiga lilla moralpredikant. I dekorationsväg bjudes på ett par angenäma, specifikt stockholmska öfverraskningar. Allt med ett ord förenar sig att bereda »Kumländer» rangen af ett verkligt repertoarstycke.

Filharmoniska sällskapet gaf i tisdags en extra konsert i Östermalms kyrka, hvarvid Brahms »Re-

quiem» ånyo uppfördes, äfvensom valda stycken ur Bachs »Matteuspension». Som veckans nummer af Idun på grund af helgen måste vara färdigt en dag tidigare än eljes, hinna vi ej närmare omnämna denna intressanta konsert.

Skapelsen, Haydns odödliga oratorium, uppföres som vanligt långfredagen i Östermalms kyrka med biträde af k. hofkapellet och artister från k. operan. Biljetter säljas äfven till generalrepetitionen på torsdagen.

Sista Carenno-konserten gifves lördagen den 28 dennes i Musikaliska akademiens stora sal. Att den värderade och uppburna artisten äfven denna gång skall samla fullt hus, taga vi för alldeles gifvet.

Operasångaren C. F. Lundqvist — hvem känner ej honom? Få sångare torde hafva vunnit en sådan popularitet som han. Hur ofta hafva vi ej låtit våra öron och sinnen smekas af hans härliga och sköna stämman! Då nu hr L. för egen räkning påskdagen gifver en *matiné* i Musikaliska akademien, skall säkerligen hufvudstadens musikalska publik skynda man ur huse för att bevista den musikställningen, lika mycket för egen som för den uppburne *matiné*gifvarens skull. Programmet är ock synnerligen lockande, och bland de biträdande märkas bland andra fru Caroline Östberg och hr Anders Willman, hvilken senare ej på länge uppträdt offentligt.

Om fruarna Anna Lundbergs och Selma Gründers *matiné* annandag påsk i Berns konsertsalong erinra vi ännu en gång.

Gina Oselio, den värderade sångerskan, börjar med april månads ingång nytt gästspel å k. operan.

En vinterpoet.

För Idun

af Tor Hedberg.

(Forts.)

Faster Kristiana hade nu en gång den uppfattningen, att »pojkar var pojkar», en formel som i all sin kortfattade enkelhet rymde en outtömlig fond af öfverseende, förstående och hjälpsamhet. Nu var det många år sedan, han träffat henne, och det var icke utan, att han erfarit ett visst nöje vid tanken på att återse henne igen. Han hade återfunnit henne fullkomligt sådan, som han mindes henne från pojkbåren, men mottagandet å hennes sida hade varit isande höfligt, alla hans försök att uppmjuka henne genom att påminna om gamla tider hade varit fruktlösa. Hon kände sig tydligen djupt sårad af, att en pojkvasker, som hon stuckit åt mången näfve russin, och hvars skrämor i skinn och kläder hon många gånger lagat, nu skulle komma och lära henne, gamla människans, hvad hon visste, långt innan han var född.

Gamla tider, ja! Han log ofrivilligt vid alla minnen, som trängde sig på honom här i det gamla välkända rummet, där allt var sig likt, som det var för femton år sedan, samma möbler stodo på samma ställen, samma gamla lustiga ansikten tittade ned från väggarna. Ja, gud vet, om inte samma böcker lågo på bordet. Den där tjocka postillan kände han då igen och Anna Maria Lenngren, ur hvilken faster Kristiana i bland läst för dem på sitt oesterhärmligt komiska sätt. Han steg upp och gick ett slag öfver golfvet. Brysselmatan, jo, den var ny, och den störde honom nästan. Så gick han fram till fönstret och såg ut. Men här sveko honom hans minnen, mycket såg han väl icke i mörkret, men hvad han såg gjorde på honom ett främmande, obekant intryck. Han hade sett denna utsikt i regndusk och i solsken, men alltid i sommargrönska; nu var allt hvitt, hvitt så långt han kunde se.

En gnistrande stjärnhimmel, öfver hvilken vintergatan drog sitt breda bälte, medan månens tunna skära stod nere vid horisonten och belyste några molntappar, som trängde sig intill honom, som om de sökte värme. Ja, frusna sågo de ut, till och med månen såg frusen ut, där den hängde på sned öfver denna snö-öken, och fastän stjärnorna syntes större än vanligt och mera strålande än vanligt, ökade de endast det intryck af köld, som hela landskapet gaf ifrån sig. Snö öfver allt, på marken, på träden, hvitt i hvitt, hvitt bortom hvitt, genom omärkliga nyancer gifvande ett begrepp om afstånd, så att man förstod, att detta hvita täcke sträckte sig öfverallt, bortom nattens trånga horisont, så långt som mörkret räckte under den gnistrande stjärnhimmeln. Och så denna sällsamma, ofattliga tystnad, som sänkte sig från det strålande hvalfvet och lade sig kall och frusen öfver det hvita landskapet, blef ett med det och steg åter upp i rymden, ännu tystare, ännu kallare. Denna tystnad gjorde honom nästan ängslig till mods.

Plötsligt tyckte han sig höra som ett aflägsset kanonskott och ett rullande eko, men i detta eko blandade sig en egendomlig spröd klang, som då glas spricker. Han lyssnade förvånad, men allt var åter tyst, och han trodde nästan, att hvad han hört blott var en inbillning; tystnaden fick åter makt öfver honom, och den var så djup, att blotta föreställningen om ett ljud blef fantastiskt och överkligt.

Dock spratt han nu upp vid ett ljud, som bröt förtroget och hemvandt igenom tystnaden och gjorde denna i sin ordning överkligt. Men detta ljud kom inifrån, från det varma, ombonade rummet. Det var Oskars välkända bas.

»Jo, hon sofver verkligen och »han» också!»

Han såg ut, som om han berättat något mycket märkvärdigt.

»Men nu ska' vi ha oss en toddy.»

De satte sig vid bordet och lagade i ordning hvar sin toddy.

»Skål, gamle vän, och tack, för att du kom!»

De stötte glaset mot hvarandra och drucko. Då doktorn skulle sätta sitt glas tillbaka på bordet, hejdade han sig på halfva vägen. Åter hörde han kanonskottet, dånet och den spröda klangen genom tystnaden därute.

»Hör du?» sade han, »hvad är det där?»

»Jo, jo, det fryser på,» svarade Oskar Röding och satte ned sitt glas.

»Fryser på?»

»Ja, det betyder, att vi få en försvarlig kyla. Det är isen, som spricker. Har du inte hört det förut?»

»Nej»; doktorn påmint sig dock dunkelt, att han någon gång hört talas om det. »Jag är ett stadsbarn, som du vet.»

Den andre nickade, men hans ansikte uttryckte dock en nästan föraktlig förvåning.

»Det skulle inte förvåna mig, om vi hade en tjugu grader kallt i morgon,» tillade han.

Doktorn tänkte med en rysning på sin förstående resa. Det blef tyst en stund, för första gången på kvällen kände de sig en smula främmande för hvarandra.

»Nej, skål!» afbröt Oskar Röding slutligen tystnaden.

De drucko och satte åter ner sina glas.

Doktorn såg spörjande på vännens rödrusiga ansikte, öfver hvilket glädjen nu spred ett lugnare, stilla sken som från en utbrunnen brasa, och han kunde icke återhålla en reflektion.

»Och här sitter du nu året om,» sade han, »och kan trifvas med ett sådant lif?»

»Trifvas, ja, hvarför skulle jag inte trifvas?»

»Under sommaren kan jag nog förstå det, men vintern, hela långa, kalla vintern, det är ju som att ligga i ide.»

»Tala inte illa om vintern,» tog den andre något hett i. »Du känner inte till den, du, den är härlig härute.»

»Ja, några dagar, en och annan vecka, men månader, nej gudbevare mig.»

Oskar Röding reste sig upp och började gå af och an på golfvet.

»Vintern är härlig, säger jag dig, du känner bara inte till den. Jag älskar vintern mer än någon annan årstid, tror jag, den första snön gör mig galen i kroppen, nästan yr af glädje, jag känner en lust att springa och vältra mig i de mjuka, hvita drivvorna som en pojke, en hundvalp. Och kölden, som sticker i skinnet och bränner på kindbenen, och snöflingorna, som falla så mjukt och smeksamt, och haglet, som pickar, eller ett yrväder, då snön flyger som hvita moln genom luften, och det tjuter och piskar och sopar, sopar drivvorna så jämna och släta, i långa vackra vågor, och man får brottas, släss, kämpa sig fram tum för tum, åh herre gud, ett yrväder! Eller de kalla, stjärnklara nätterna som nu, då isen remnar och snön gnisslar under fötter och medar och näsborrarna tyckas frysa samman, nej, aldrig går mitt blod så varmt som på vintern, aldrig har jag en sådan härlig känsla af att lefva, vara stark, kunna någonting, våga någonting, som då! Vintern är härlig, säger jag dig!»

»Du är ju en riktig vinterpoet, vet jag!» inföll doktorn med ett leende.

»Ja, vore jag poet, skulle jag vara vinterns poet. Och kunde jag uttrycka alla de känslor, den uppväcker hos mig, skulle jag vara en poet. Jag kan säga det, utan att det behöfver låta som skryt, för jag kan det tyvärr inte. Det är några så egendomliga känslor, hvita känslor, skulle jag nästan vilja kalla det. Har du någonsin sett på ett snölandskap, riktigt sett på det. Först ser det så enformigt ut, så slätt, så jämnt, så enahanda, men så upptäcker du så småningom färger i allt detta hvita, färger så fina och flyktiga, att de tyckas försvinna, så snart du fått syn på dem, och så upptäcker du linier och konturer så mjuka och vackra, att det känns som en smekning för blicken att följa dem, och så ser du upp på trädet öfver dig, och då är det, som om du såge en hel saga, byggd af flingor, och så faller det en flinga på din hand, och då du betraktar den, så är själfva flingan en saga (Forts.)

I det nya kvartalets första nummer,

d. v. s. det nästa, börjar en *ny intressant originalföljetong*, som vi hoppas skola väcka lika stort intresse som fru Lönnbergs nyligen avslutade. Den bär titeln »*Loretos madonna*»; romantiserad skildring från Italien af *Hilda Hintze*.

Innehållsförteckning:

Marie Louise Vestman; af *Ldh.* (Med porträtt). — Påskmorgon; efter *E. Geibel* af *J. N-g.* — Om nöjena i hemmet; af *Maria Nyström*. — En påskkatt; för Idun af *Sune Folkesson*. — Modern erotik; några bagateller i ett vidlyftigt ämne, af *Alvar Arfwidsson*. I: Hyad en fransk författare tänker om kärleken. — Påskgröten, påskriset och påskäggen; af *Moster Greta*. (Med illustr.) — Smånotiser från kvinnovärlden. — Teater och musik. — En vinterpoet; för Idun af *Tor Hedberg*. (Forts.)

De smycken, som fortfarande för den s. k. lilla toaletten äro förhärskande, äro alltjämt de små emaljerade blommor och fjärilar, som under vintern 1890 väckte så stort uppseende i Paris. De modernaste äro Viol-, Blåklint- o. Penséebroscherna samt de små hvit- och blåemaljerade fjärilarne. Prisen ställa sig olika fr. 6 till 15 kr. Sändas efter rekvisition till landsorten i rek. bref. från

Juvelerar HALLBERG, Regeringsgatan 9